

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Serla II • Anul 65 • Nr. 817 • Miercuri 21 august 1963 • 5 pagini — 15 bani

Acum 19 ani s-a pus piatră de hotar în istoria patriei noastre. Insurecția armată inițiată, organizată și condusă de Partidul Comunist din România, biruind în această zi de neuitat a lui August 1944, a dus la răsturnarea dictaturii militaro-fasciste, la ieșirea României din criminalul război antisovietic și întoarcerea armelor împotriva cotropitorilor hitleriști. A început atunci o înverșunată luptă de clasă împotriva stăvililor vechiului, pentru zidirea noii României. 23 August 1944 a marcat începutul revoluției populare care a deschis drumul lichidării dominației claselor exploatare, cuceririi întregii puteri de către clasa muncitoare, aliată cu țărâniimea și instaurării regimului democrat-popular, naționalizării principalelor mijloace de producție.

Marile succese raportate de poporul muncitor în ultimii nouăsprezece ani, concretizate în victoria deplină a socialismului în patria noastră, sînt o confirmare strălucită a justiției politicii Partidului Muncitoresc Român. Ca rezultat al aplicării creatoare a învățăturii leniniste despre industrializarea socialistă, într-un termen istoricește extrem de scurt, Republica Populară Română a devenit o țară cu o industrie socialistă în plină dezvoltare și cu o agricultură în întregime colectivizată, cu o economie înfloritoare care cunoaște o dezvoltare continuu ascendentă. Depășirea ritmului de creștere a industriei prevăzut în Directivele Congresului al III-lea al P.M.R., entuziasmul cu care poporul nostru muncitor, în frunte cu clasa muncitoare, înfăptuiește planurile elaborate cu rigurozitate științifică de către partid, atestă fără echivoc că forța acestor planuri rezidă în caracterul lor realist. În uzine,

23 AUGUST

șantiere, mine, schele petroliere glorioasa sărbătoare este întimpinată cu noi și însemnate izbînzii în întrecerea socialistă, avînd ca obiectiv creșterea producției și productivității muncii, îmbunătățirea calității produselor. Sărbătorind pentru a doua oară ziua de 23 August, unită în întregime în gospodăria colective, țărâniimea răspunde cu hotărîre chemării partidului de a munci fără preget pentru consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor colective, pentru a asigura dezvoltarea intensivă și multilaterală a producției agricole vegetale și animale.

Ne bucurăm azi din plin de roadele politicii partidului de creștere sistematică a nivelului de trai al celor ce muncesc pe baza dezvoltării continue a economiei țării și a sporirii venitului național. Realizările obținute în domeniul construcției de locuințe, creșterea alocațiilor din bugetul statului pentru învățămînt, sănătate publică, asistență socială, sprijinul acordat de regimul democrat-popular pentru sporirea bunăstării colectivităților sînt numai cîteva din faptele care arată că omul, constructor al socialismului, satisfacerea tot mai corespunzătoare a nevoilor sale materiale și culturale, se află în centrul politicii partidului și guvernului.

Asigurînd făurirea și dezvoltarea continuă a economiei socialiste unitare, partidul s-a preocupat și se preocupă neconștient de revoluția culturală care se desfășoară cu amploare și profunzime la orașe și sate. Făclia culturii a fost purtată de socialism pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, accesul spre însușirea adevăratelor valori ale științei și artei fiind azi larg deschis pentru toți oamenii muncii. Opera de răspîndire a cunoștințelor politice, științifice și culturale are o bază materială puternică în tot mai numeroasele așezăminte culturale, în generalizarea învățămîntului de opt ani și asigurarea manualelor gratuite pentru elevii din clasele I-VII; în deschiderea largă a porților instituțiilor școlare de toate gradele în fața tuturor cetățenilor țării; în existența puternicului detașament al intelectualității sătești care desfășoară o rodnică activitate cultural-educativă de masă, ajutînd țărâniimea colectivă să cunoască temeinic politica partidului nostru, realizările regimului democrat-popular, semnificația evenimentelor interne și internaționale, noile cuceriri științifice, comorile culturii umane. Antrenarea unui larg activ obștesc de intelectuali de la orașe și sate în această activitate care reprezintă un sprijin de seamă în munca ideologică a partidului, și-a dovedit pe deplin eficacitatea. Îmbunătățindu-și mereu activitatea, așezămintele culturale aduc o contribuție mereu mai importantă la cunoașterea și înfăptuirea de către mase a politicii partidului, la opera de educare a omului nou, participant activ și conștient la desăvîrșirea construcției socialismului.

Cu prilejul măreței sărbători poporul nostru muncitor își reafirmă hotărîrea de a lupta neobosit pentru înfăptuirea politicii externe a partidului și guvernului — politică de prietenie și colaborare frățescă cu Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste, de întărire continuă a unității lagărului socialist, de contribuție activă la soluționarea problemelor internaționale și micșorarea încordării internaționale, de promovare consecventă a principiilor coexistenței pașnice între țări cu orînduiri sociale diferite.

Poporul român pășește în cel de al douăzecilea an al vieții sale noi strîns unit în jurul Partidului Muncitoresc Român, hotărît să nu-și cruțe eforturile în lupta pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră, pentru triumful comunismului și al păcii.

TRĂIASCĂ 23 AUGUST

ELIBERAREA

Drumul biruinței fu spinos
Și stropit cu sînge de eroi.
Dar în zări se profila vinjos
Nalt catarg al vremurilor noi.

Temelii nedrepte am surpat
Și le-am prăbușit în neagra tină.
Steagul roșu larg desfășurat
Ne-a călăuzit către lumină.

Gîndul, murmurat de noi în șoaptă,
Prinse viață-n toamna ce venea
Vis al libertății, azi ești faptă
Și prinos de roadă-n țara mea!

LAZAR CALIMAN

INSCRIPTIE

pe poarta colectivei „23 August”

Cum a-nălțat-o visul departe-n perspectivă,
Pe lingă case albe cu-ațiția tineri tei
Se va vorbi în cronici, cu literă festivă,
Cînd vor cînta rapsozii întîi ai ei.

Puțini o dăltură, în neuitate clipe,
Pe cînd livezi întinse erau doar cer și gînd —
Și azi, sub crengi cu stele ce par imense-aripe
Auzi din depărtare istoria vibrînd.

Înaltă, se petrece cu fruntea peste zare
Și cîmpurile-ntinse o simt în fața lor;
Căci spicele adesea, pe-aici, la defilare
Cu oamenii veniră sub mîndrul tricolor.

Și în acele ceasuri de-adîncă răscolire,
Modesta, simpla poartă sub fosnitorii tei
Parcă-i un arc de slavă săpat în amintire
Și monument de aur lui August două-ș-trei

MIHAIL COSMA

ÎMPLINIRE

În țara aurului viu,
Tot lanul greu de rod îl știu
Și ramul se deschide larg
Și muguri noi mustesc, se sparg.

Stăpin e omul peste zări
Și-și umple pieptul de visări.
Răsfrinte visurile i-s:
El însuși, calea și-a deschis!

MIRCEA COCIU

REPRODUCȚIE

Aceasta-i vara, lingă noi pămîntul
Și ziua ce aleargă înspre mîine.
Ne luăm cu ea la-ntrecere și vîntul
Ne-aruncă-n nări mirosuri noi de piine.

Pe lingă lanuri trecem, uimitoare
Cu siluete zvelte, fremătînd.
Purtăm pe mîini buchete mari de soare
Și-n ochi finții cu turme albe, bind.

Pocnește griul și-i simțim dogoarea,
Iar lanurile-n fosnete se-ascund,
Umbrîndu-ne sub trupul lor cînd boarea
Se-oprește să se-adape pin' la fund.

Așa-nvățăm ce greu e snopul unde
Am mers în toamnă-nveșmîntați în lut.
Intreagă vară-n pleoape ne pătrunde
Strunîndu-ne s-o luăm de la-nceput.

AI, RAICU

ÎN ZORI

Țin bucuria ca pe-un prunc, în poală
Și-nvăț, din cartea vieții, ca la școală.

Trezîndu-mă cu zorile o dată
Răcoarea dimineții mă îmbată.

Mă simt voinic și tînăr, ca un brad
Cînd stropi de rouă peste mine cad,

Și cînd lumina soarelui, buiacă
În haină de mătasă mă îmbracă.

Mai zăbovesc la masa mea de scris
Și totu-i plin de farmec ca-ntr-un vis

Căci poezia ce îmi curge-n vine
Ți-arată, lume, că mi-e drag de tine.

ȘTEFAN TANASE

Cercul de artă plastică al casei raionale de cultură

O aniversare

Casa raională de cultură „23 August” de la înființarea căreia se împlinește un deceniu, are în prezent șase centre metodice unde s-au experimentat și s-au generalizat în tot raionul cele mai bune metode ale muncii cultural-educative de masă. În cursul iernii și primăverii, la Buciumeni și Umbrărești, la Matca și Ghi-digeni s-au ținut, cu participarea directorilor de cămine din tot raionul acțiuni model urmate de discuții, cum ar fi seri de calcule, seri tematice, sărbătoriri ale frunțașilor și altele. Deosebit de valoroase s-au dovedit cele două ștafete culturale organizate pe tema: „Întărirea economică și organizatorică a gospodăriilor agricole colective”. Casa raională de cultură, prin centrele metodice a șlefuit îndelung, pregătind temeinic desfășurarea acestor activități.

O acțiune mai recentă a Comitetului raional pentru cultură și artă susținută de casa raională de cultură prin mijloacele sale proprii, a fost „Sărbătoarea primului snop”, care a început în toate comunele cu coloanele însuflețite ale colectivităților îndreptîndu-

se spre cîmp și s-a încheiat cu evidențierea și sărbătorirea frunțașilor.

Nu de mult Tecuciul a primit titlul de „oraș frunțaș în întrecerea patriotică”. Casa raională de cultură și-a adus și ea contribuția la această realizare prin rodnică activitate desfășurată la sediu. Intre altele, au avut loc aici un simpozion pe tema dezvoltării raionului Tecuci, o conferință cu titlul: „Trăsăturile morale ale constructorului socialismului” etc.

Pereții casei raionale de cultură sînt plini de diplome: aproape 150. Ele grăiesc despre titluri cucerite de formațiile artistice, despre felul în care au crescut activiștii culturali o dată cu creșterea și continua îmbogățire a conținutului muncii. Corul, de-o vîrstă cu casa raională de cultură, este deținătorul unei diplome care atestă că s-a clasificat pe locul II în cadrul unui concurs regional. Echipa de teatru se mîndrește cu titlul de laureată a celui de-al IV-lea concurs al echipelor artistice de amatori, precum și cu faptul că recent Comitetul regional pentru cultură și artă a hotărît

s-o transforme în teatru popular cu stagiune permanentă. Formațiilor mai vîrstnice (echipa de teatru, corul, taraful) li s-au alăturat în ultimul timp alte odrasle ale casei regionale de cultură: brigada artistică de agitație, cercul artiștilor plastici, cenaclul literar.

De puțină vreme, pe pieptul a 20 activiști culturali — printre care trebuie să-l amintim în primul rînd pe Eiber Lutfac, de 10 ani director al casei raionale de cultură — strălucește distincția „Pentru încheierea colectivizării agriculturii” răsplătînd entuziasta și rodnică lor muncă culturală desfășurată de-a lungul anilor. Electricianul Nicolae Calu, interpret în numeroase piese de teatru, soții Maria și Ion Rugină, amîndoi cadre didactice, amîndoi membri ai corului, cei 4 frați Vizitii împreună cu tatăl lor, muncitori la o fabrică de cărămidă, animatori ai tarafului și alte zeci și zeci de activiști culturali înmoși și-au descoperit vocații nebanuite, și-au dezvoltat talentele activînd în cadrul casei raionale de cultură „23 August”.

E. ABRAHAM

COMUNA NOASTRĂ

De curînd, într-o duminică de august, mă aflam în Buhoci, din regiunea Bacău, comună frumoasă, cu străzi curate și drepte, cu case îngrijite. Forfotă pe uliți. Grupuri, grupuri, oamenii veseli, îmbrăcați de sărbătoare, se îndreptau spre stadionul sportiv din marginea satului. Buhocenii cît și numeroșii oaspeți din satele vecine adunați acolo au fost părtași la un moment de mare bucurie: comuna obținuse în întrecerea pentru înfrumusețare și buna gospodărire cele mai de seamă rezultate din raion.

Și-au spus mulți cavîntul la această adunare.

Buhocenii au vorbit despre satul lor de azi, mîndri că fiecare străduță, fiecare podet, fiecare rond de flori, realizate pentru bucuria și desfătarea tuturor, sînt opera lor comună. Burlacu Petre a ținut neapărat să amintească de trotoarele de pe lingă case, de gardurile frumos aliniate și văruițe în alb, care, după cum spunea și dînsul, au mai multă prospețime. Numai locuitorii din circumscripția sa au efectuat în acest an peste 1200 de ore de muncă patriotică. Un alt vorbitor, Nicolae Bădița, a ținut să aducă laude spiritului de înțelegere al oamenilor, rîvnici lor de a face din satul în care trăiesc și muncesc o așezare frumoasă și îndrăgită.

„Primul pas pe drumul ac-

tor remarcabile realizări gospodărești a fost făcut în vara lui '59. Atunci, cîțiva gospodari din comună au făcut o vizită vecinilor lor din Răchîțeni-Roman, care erau frunțași pe regiune în acțiunea de înfrumusețare. Au văzut acolo drumuri noi, străzi drepte, garduri aliniate, ronduri frumoase de flori și ceea ce i-a interesat în mod deosebit, canale pentru irigații și diguri de protecție a terenurilor de lingă Siret, supuse inundațiilor. Venind acasă — s-au sfătuit și cu restul locuitorilor, ajungînd la concluzia că și în comuna Buhoci există condiții pentru a se realiza lucruri chiar mai frumoase decît la vecinii lor.

A urmat o sesiune lărgită a comitetului executiv al satului popular și pe loc s-au format nici mai mult nici mai puțin de 35 de brigăzi de muncă patriotică. Entuziasmul a fost atît de mare încît chiar la prima acțiune: săparea canalului Velnița-Brusturoasa, a ieșit întreaga comună. Explicația e cît se poate de firească dacă ne gîndim cîte neajunsuri le creau buhocenilor piraiele Velnița, Brusturoasa, Stuhuleț și Bejghir. Fie vară, toamnă sau primăvară, cum cădea puțînă ploaie, se revărsau, inundînd și distrugînd culturile. De atunci realizările gospodărești s-au înmulțit neîncetat. Apărea ba un gard sau un tro-

tuar nou, ba un podet sau o balustradă. Toamna lui '60 a coincis cu darea în folosință a localului școlii de 6 ani, ridicat în întregime prin muncă patriotică. E-o realizare de seamă dacă ne gîndim că în trecut, prin școală se înțelegea o singură sală de clasă. Rînd pe rînd s-au terminat canalele de pe piraiele mai sus amintite și prin aceasta oamenii i-au redat agriculturii multe sute de hectare de teren arabă.

O dată cu gospodăria colectivă, al cărui certificat de naștere a fost semnat în ziua de 23 August 1961, au început să apară tot mai multe case noi. Astăzi, pot fi numărate peste 360 asemenea locuințe, din odăile cărora nu lipsesc mobila nouă, aparatele de radio, ba chiar și televizoarele. Au fost construite clădirile unei școli de opt ani la Bejghir și a uneia de 4 ani la Buhocel, s-a amenajat terenul sportiv.

Toate aceste înfăptuiri din comuna Buhoci se datoresc spiritului gospodăresc al oamenilor, hărniciei și dragostei lor de frumos, care și-au găsit o meritată încununare în câștigarea primului loc pe raion, în întrecerea pentru înfrumusețarea și buna gospodărire.

I. MIHIȚ

La Cordon după un an

Frumos nume are Cordonul. Înainte de a-l cunoaște îl situasem deja pe undeva prin nordul țării, pînă cînd niște împrejurări reportericești excepționale m-au făcut să-l descopăr chiar lângă Roman, la doi pași de fabrica de țevi. Localnicii m-au încredințat totuși că nu greșisem stabilind adevăratul Cordon pe un plai din nord, de vreme ce acest Cordon de pe apa Moldovei este de fapt un pui al celui alt, născut abia acum o sută cincizeci sau o sută optzeci de ani, fiind cum s-ar spune un sat copilandru.

Satul era, chiar și în primăvara 1962, copilandru din multe puncte de vedere. Arătos, bine întemeiat, cu gospodăria tot una și una, Cordonul se cunoștea a fi unul dintre satele unde prosperitatea a însoțit pe ulița mare, navele din proarta cui s-a grăbit mai iute să-l deschidă. Se cunoștea că e vorba de o prosperitate de dată recentă; la a doua casă una nouă, antenă de radio pe fiecare acoperiș, grajduri de zid, porți de cetate, uliți bine pietruite, electrice, ceamină caldă nouă, o mindrețe de clădire. Se cunoștea că oamenii gustă din plin binefacerile atingerii cu orașul și după port, și după numărul mare de biciclete și motocicletă și după, hai să-i zicem, maniere!.. Prosperitatea aceasta, după cite ne-am dat seama, ținea de fapt de prosperitatea nouă a Romanului, de ridicarea vechiului țirg provincial la prestigiul de mare cetate industrială; Cordonul împărțindu-se din ea, înflorind adică sub căldura pe care o trimite în jur noua vatră de oțel a marelui laminor. Într-adevăr, cercetînd mai pe-ndelete locul, faptele se prezentau așa. Cordonenii își duceau viața cu un picior în sat și cu unul în țirg. Ba încă poți spune că din centru puteai smulge, întinzînd numai mîna, ceapa de la Cordon, cum toți atît de bine puteai din Cordon să întinzi mîna pînă în oraș să-ți cumperi ce-ți trebuie. Asta nu înseamnă că romașcanii prășeau porumbul sau mîlgeau vacile de la Cordon, dar înseamnă că cei din Cordon puteau să lucreze la construcțiile combinatului, prășindu-și între timp porumbul și adăpîndu-și vitele. Aici, la Cordon, e pămînt bun, dovă e cel de la vînt, fruncea pămîntului din șesul Moldovei. Ce păcat numai că pentru cultura pămîntului oamenii își făceau timp pe apucate.

Trebuie spus că între Cordon și Roman deși se croiseră legături aritme de trainice, nu exista totuși un raport de reciprocitate. Cordonul a devenit ce se vede numai în anii noștri cînd la Roman s-au ridicat atîte construcții impunătoare, cînd ritmul industrializării socialiste a schimbat orașul din temelii. Se putea ca aceste ritm să nu antreneze și Cordonul? L-a antrenat, schimbînd fața satului în numai cîțiva ani. Pînă și linie de autobuz s-a făcut pentru oamenii din Cordon, cu un traseu care leagă centrul satului cu centrul orașului, într-un răstimp de jumătate de oră...

Ce a primit în schimb Romanul, pentru toate aceste daruri și înlesniri? Aceleași, exact aceleași bunuri pe care Cordonul le trimitea pieții și în urmă cu ani, poate ceva mai mult, poate ceva mai bune. Deși pămîntul din Valea Moldovei putea da de cîteva ori mai mult, deși Romanul cerea de cîteva ori mai multe bunuri, corespunzător cu noile și mereu sporitele nevoi, deși satul însuși pretindea înnoiri care să-l aducă în pas cu toate prefacerile din jur, cordonenii încă mai erau prizonierii îndătinății rutine. Ei munceau tot cum apucaseră din moși-strămoși, fiecare pe bucățița lui de pămînt, alături de ei funcționînd de acum marile agregate ale noului laminor, cum și celelalte fabrici din oraș care le aduceau zilnic sub ochi pilda producției socialiste. Cît putea să dăreze acest decalaj, cît putea să atîrce într-o salgeră la balanței tot ce punea Romanul pentru Cordon, în schimbul celor cîteva canistre de lapte și celor cîteva coșuri de zarzavat pe care Cordonul le punea la celălalt talger, pentru Roman? Dar oare nu cîștigau mai bine muncind pămîntul altfel?

De cealaltă parte a orașului peste Moldova, la Horia, ființa de cîțiva ani o gospodărie colectivă prosperă. Cu același pămînt, oamenii de la Horia știuseră să facă altceva obținînd producții mai bune, livrînd pieții mărfuri mai multe, realizînd cîștiguri mari pentru colectivități. Socotite cu creionul, pe tablă sau pe caiete, cîștigurile nuci mijlocăș din Cordon se dovedeau cu mult mai mici decît veniturile ispititoare ale unui colectivizat din Horia, fost mijlocăș. Autobuzul te ducea de la Cordon la Horia în cîteva clipe și totuși, ce distanță...! Iată deci încă un fapt care dădea de gîndit și care trăgea greu la cîntar. Era vorba ca și Cordonul să se dovedească matur pentru marea cale de colectivizare, oamenii lui arătînd că știu să fie la nivel cu celelalte sate, nu numai în schimbarea mobilei și a costumului, dar și în schimbarea din temelii a însuși modului de viață.

Datele inițiale erau acestea: 1244 de hectare teren arabil, 924 de familii. În afară de cele cîteva zeci de perechi de boi care îi făcuseră multă vreme pe stăpîni să întîrzie cu cerele, în proprietate obștească nu mai exista nici un animal de producție, de asemenea, nici o construcție, nici o altă zestre.

Cînd la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale consacrată încheierii colectivizării, l-am întilnit pe președintele de la Cordon, ecoul animatelor zile de martie la care fusesem martor, nu se stînsese încă. Oamenii de la Cordon trăiau emoția primelor clipe de muncă unită, a primelor planuri, a primelor gînduri de viitor. Deși era la început, după nici măcar o lună de experiență, președintele gospodăriei părea totuși liniștit, cu o siguranță în reușita socotelor și a planurilor de perspectivă care te făcea să-l crezi un înfierbîntat.

— Cît sperați să cîștige gospodăria pînă la sfîrșitul anului? — l-am întrebat atunci.

— Peste un milion — mi-a răspuns președintele. Și precizînd: Un milion, peste ce vom pune la fondul de bază.

Chiar și în acele zile de entuziasm ale sesiunii extraordinare, cînd tinerii președinți ai tinerelor gospodării își împărtășeau visurile, planurile, năzuințele, aceste obiective desur care președintele

de la Cordon vorbea cu atîta hotărîre păreau desigur îndrăzenețe.

— Mai sînt cîteva luni pînă la sfîrșitul anului — l-am spus atunci.

— De vreme ce ne-am trezit mai tîrziu — mi-a întors vorba președintele — o să ne sculăm și noi mai de dimineață.

Să-l fi crezut pe cuvînt? Președintele gospodăriei fusese pînă la inaugurare președinte al sfatului popular din aceeași comună și deci îi cunoștea bine pe consătenii lui. Cuvintele lui nu erau simple cuvinte, ci probabil cifre de plan, bine socotite, verificate cu chibzuință și aprobate de toți colectivizii. Trimisul oamenilor din Cordon nu făcea altceva decît să transmită hotărîrea obștii, gîndurile și năzuințele tuturor.

Veniți la iarnă cînd o să facem bilanțul — a spus în încheiere președintele.

Primul an e întotdeauna mai scurt, fiindcă trebuie făcute multe...

Cît se poate schimba un sat într-un an?

Cum observasem de la început, Cordonul nu era nici un sat lăpturalnic, și nici un sat rămas în urma noutăților.

Totuși, dacă pentru un om un an înseamnă numai un an, pentru 924 de familii unite într-o singură putere, un an poate să însemne cu mult mai mult decît suma celor 365 de zile.

Întorcîndu-mă la Cordon, conform făgăduinței, am avut surpriza să constat că oamenii de aici au întrecut în acest timp chiar și ceea ce pe atunci ni se părea drept socoteală îndrăzneată. Nu l-am mai găsit pe președintele gospodăriei ales atunci, la inaugurare, retras prea timpuriu din această muncă, din cauze de sănătate. Dar nouă președinte, tovarășul Gheorghe Opărea, vădea același entuziasm și aceeași hotărîre, ceea ce înseamnă că aceste calități sînt în fond proprii oamenilor de la Cordon.

— A atins gospodăria, la veniturile, milionul de care era vorba acum un an?

Președintele se adresează contabilului de la masă vecină:

— Dați-ne cifra exactă!

Contabilul deschide un registru, pentru a-și întări cu acte mărturisirea, deși știa cifra pe de rost:

— Venitul total al gospodăriei pe anul 1962 este de 2.529.843 lei.

— Cum ați ajuns la un asemenea bilanț?

Cei de față, bucuroși să recunoască surpriza pe chipul oaspetelui, îmi răspund zîmbînd:

Noua casă a colectivității Tîncu Voicu din comuna Cordon, raionul Roman.

— Ne-am sculat și noi mai de dimineață...

Colectivizii din Cordon au înțeles de la început că principala sursă a veniturilor trebuie să-o constituie lucrarea pămîntului, drept care și-au concentrat principalele forțe în această direcție.

— Dacă vrei să ai lanuri bune, — ne spune un colectivizat — apoi trebuie să stai toată vara în ele, așa cum stă muncitorul în fabrică, lângă mașina lui...

De unde se vede că apropierea fabricilor din Roman, ca și prezența Laminorului care se află chiar lângă sat, a influențat gîndirea oamenilor, stimulîndu-i să observe mai bine munca lor.

Si cordonenii nu cred că știu să facă agricultură științifică, ascultînd sfatul inginerului agronom și al tehnicianului, convinși că numai pe drumul acesta vor putea să obțină maximum de la pămîntul pe care-l stăpînesc. Ei și-au organizat munca în mod metodic, constituind brigăzi și echipe conduse de oameni pricepuți, urmîrind orarul muncilor agricole cu aceeași seriozitate cu care muncitorul își îndeplinește zilnic programul de lucru. Au înțeles

că traducerea în practică a tuturor regulilor agrotehnice este factorul hotărîtor în lupta pentru recoltă, cheia care deschide ușa recoltelor bogate. Și aici, în acest domeniu, oamenii de la Cordon se folosesc de o comparație imprumutată tot de la vecini, de la Laminor unde multe secții sînt automatizate:

— Agrotehnica este pupitrul nostru de comandă. Cum îl părăsești pute, cum îți scapă din mînă recolta...

Și recolta nu le putea scăpa din mîini unor oameni ca aceștia.

La seceriș, deși cultura grîului nu putuse beneficia de o prealabilă pregătire, gospodăria colectivă a obținut o producție medie de 1 800 de kg la hectar, pe toată suprafața cultivată, adică 313 hectare. A fost desigur un rezultat bun, prevederile de plan fiind cu mult depășite. Dar tocmai fiindcă soarta acestei culturi fusese mai dinainte hotărîită, colectivizii și-au concentrat eforturile spre culturile prășitoare, acolo unde munca lor avea de spus cuvîntul hotărîtor. Și munca lor a avut de spus toată suprafața cultivată cu porumb (380 de hectare), s-au obținut în medie cite 4 500 de kg la hectar. La sfecla de zahăr, pe 390 de hectare au obținut în medie cite 17 000 kg; la floarea-soarelui, pe 25 ha, cite 1 800 de kg la hectar.

Pentru un prim an de experiență, rezultatele acestea mi se par deosebit de semnificative. Ele vorbesc de seriozitatea cu care colectivizii au pornit la drum, de avîntul lor, de hărnicia și priceperea cu care au făcut față dificultăților începutului. 4 500 de kg de porumb boabe la hectar pe o asemenea suprafață, nu s-a mai pomenit la Cordon de cînd se știe. Nu s-a mai pomenit însă nici asemenea muncă. Concluzia: „Meru prete la pupitrul de comandă! Agrotehnica hotărîște recolta. Deci, să stăpînim agrotehnica!”

Rezultate le fel de bune au obținut colectivizii din Cordon și în sectorul creșterii animalelor. Numărul din sectorului a crescut în același timp la 504 capete, dintre care 200 vaci cu lapte. (În martie 1962 nu aveau decît 24 de vaci, cu o producție slabă). Important este însă, în acest domeniu, nu numai numărul

animalelor, ci mai ales buna lor îngrijire. Prin furajare corespunzătoare printr-o îngrijire atentă, colectivizii din sectorul zootehnic au reușit să obțină pînă la sfîrșitul aceluiași an cite 2 361 litri lapte pe cap de vacă, ceea ce a adus un aport substanțial la creșterea veniturilor. Tot în primăvară au cumpărat un ciopor de oi, organizînd o turmă care numără deocamdată 40 capete, obținînd de la fiecare cite 15 kg brînză și cite 2,5 kg lînă. Tot în primul an au crescut 4 000 păsări pentru piață. Au crescut și 200 porci (30 scroafe de prăsilă) valorificînd pentru început numai 20 exemplare. Și în acest domeniu au răsarit oameni pricepuți, care s-au devotat muncii și căroră lor se datorază în bună măsură aceste rezultate. Ne gîndim în primul rînd la Ion Știrbu, brigadierul zootehnic al gospodăriei, cum și la Dinu Nicolae, îngrijitor la porci, Pelin V. Maria, îngrijitoare de păsări, Enache C. Nicolae sau Pascaru Ioan, cum și la alți colectivizii care au

ajutat prin munca lor la dezvoltarea sectorului zootehnic.

Un asemenea efectiv de animale se cerea cazat în condiții corespunzătoare, iar colectivizii de la Cordon s-au îngrijit de aceasta din vreme. Într-un singur an au construit patru grajduri de cărămidă pentru cite 100 de vite, două cotețe de păsări, un pășul, o maternitate de scroafe, un salvan de oi.

— Averele noastre obștească — ne spune președintele — s-a ridicat într-un singur an la două milioane de lei.

— Sînteți deci milionari. Cum toamna se vestește deosebit de bogată, ce bilanț o să aveți la sfîrșitul celui de-al doilea an?

Președintele acesta nou e mai zgîrcit la vorbă decît ceilalți. Stă și se gîndește bine:

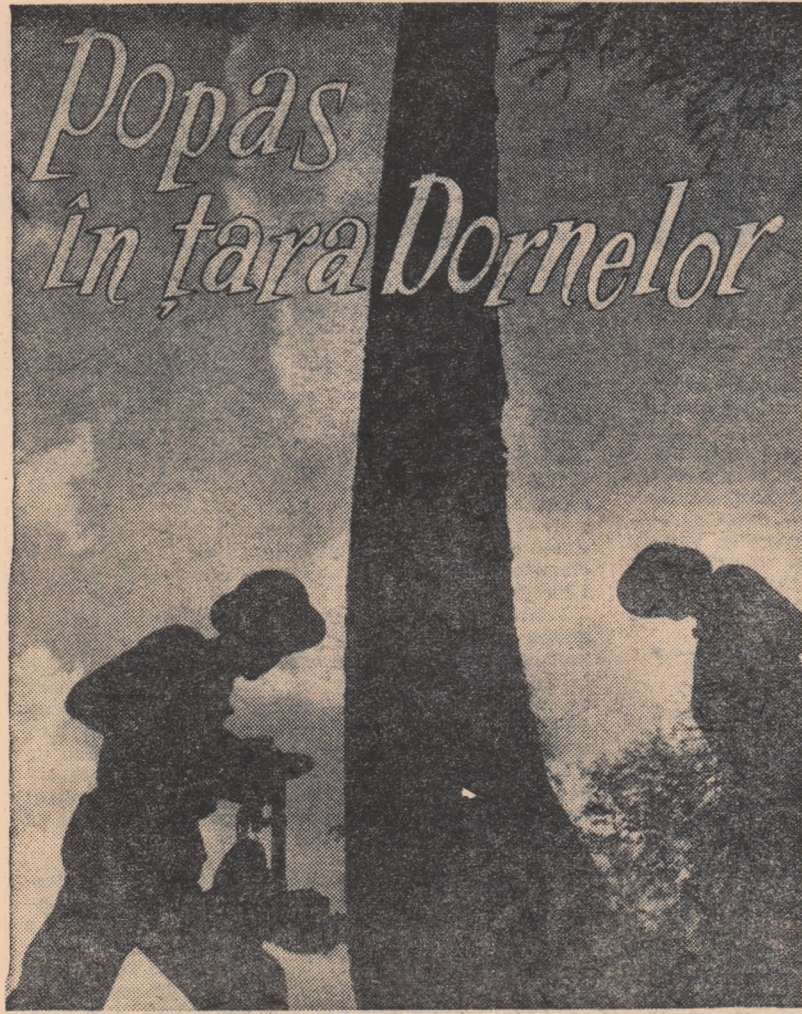
— Să vă dau cifra planificată, sau...?

— După cum observ, la Cordon se obișnuiește ca cifrele planificate să fie depășite cu mult. Deci...

— Pentru depășire trebuie să mai veniți o dată pe la noi. O să vedeți depășirea atunci...

Da, Cordonul este un sat care pornind pe drumul fericii al colectivizării, se depășește pe sine mereu.

PAUL ANGHEL

În urmă cu vreo trei decenii, un proprietar de terenuri forestiere cu vilă la Vatra Dornei și castele de vânatoare prin împrejurimi, a pus să se taie arborii de pe câteva zeci de hectare de pădure. Dar neputându-se înțelege asupra prețului, o mare cantitate de lemn a rămas să putrezească în parchete.

Nu există muncitor forestier sau localnic mai vîrstnic care să nu-și amintească de asemenea întîmplări. Proprietarii de păduri și negustorii aveau o singură grijă: să se umple de bani cît mai repede. Nu-i interesa nici cît lemn se prăpădește, nici ce se întîmplă cu terenurile despădurite — și cu atît mai puțin, traiul muncitorilor, tăietorii de lemne.

Parcă și natura se întorcea uneori împotriva bieților localnici cînd pe coastele despădurite se prăvăleau torente repezi și avalanșe de zăpadă, ce le cărau în vale casele șubrede. Muntenii trudeau tot anul în pădure, din zor și pînă în noapte, dar ca să înoade și ei, într-o basma, doi bani unul peste altul, nici vorbă nu putea fi.

Dacă poposim astăzi prin ținutul Dornelor vom întîlni aceeași munteni, mai precis: pe fiii și nepoții lor, dar felul cum trăiesc și muncesc ei e cu totul altul.

Pentru că ducea la pierderi de material lemnos, plutăritul a cam apus în pădurile Dornelor. Numai pe pîrîtul Neagra se mai folosește, deoarece terenul nu îngăduie construirea de drumuri. Însă și aici, datorită unor măsuri speciale, pierderile sînt din ce în ce mai mici. Măistrul Lostun Ioan Vasile, unul din cei mai pricepuți plutași din ținutul Dornelor, lucrează împreună cu brigada sa la legarea buștenilor în tăblii — cum li se spune mînușchiurilor de lemne construite într-o plută. Aici se arată una din virtuozitățile meseriei lor. Fiecare legătură e făcută în așa fel, încît orice s-ar întîmpla nu se pierde nici un lemn pe parcurs. Traseul pîrîtului Neagra e deosebit de dificil, fiind îngust și nu prea adînc. Blocarea pîntelilor și pierderea de bușteni pîndesc la tot pasul. Și totuși brigada lui Lostun nu lasă în urmă, pe apă, nici o coajă de molid măcar.

În afară de plutași mai sînt și alții care veghează ca plutele să ajungă întregi la depozitele de sortare. De pildă

muncitorii sprangari, cei ce opresc tăbliile la locurile de depozitare. Oameni deprinși să înfrunte șuvoaiele repezi de apă sprangarii veghează ca nici un buștean adus din creierul muntelui să nu se rătăcească. Acest lucru îi preocupă și pe îngrijitorii barajelor artificiale construite pe traseu pentru a asigura apei un debit constant. Toți au un singur gînd: să nu se piardă sau să se deprecieze nici un trunchi de copac.

În cea mai mare parte transporturile forestiere se fac cu mijloace auto, pe drumurile și șoselele care au împins majoritatea sectoarelor de exploatare, pătrunzînd pînă la cele mai greu accesibile colțuri ale muntelui. Cîteva date sînt edificatoare.

În anul 1946 existau în regiunea Dornelor doar 9 kilometri de drumuri forestiere. Pe acestea circulau bușteni, așezați cîte unul pe roți de car, trase de animale de povară. De fapt transportul auto era ca și inexistent. O dată cu construirea drumului axial Coșna-Bancu și a ramificațiilor Dieci, Runci, Coșnița, Băncușor, Prislop, rețeaua de drumuri forestiere a crescut de mai bine de opt ori față de 1946. În 1962 lungimea totală a acestora era de 99 kilometri, de 11 ori mai mare decît în urmă cu 17 ani.

O dată retezat (cît mai aproape de sol, ca să aibă lungimea maximă) bușteanul este curățat repede de crengi și de coajă. După ce a fost desfăcut din carapacea în care a crescut timp de zeci și chiar sute de ani, nu mai are nimic din monumentalitatea arborelui cu coroană bogată. Agățat în cirlișul funicularului sau săltat cu țapina și făcut să alunece pe mușchea stîncii, între pereții unui jgheab anume construit, trunchiul de lemn părăsește pentru totdeauna locul său de baștină, îndreptîndu-se spre gaterile din vale.

În sectoare se petrec zilnic astfel de „dezrădăcinări”. Pe hartă acestea sînt delimitate precis, fiecare avînd un nume: Dornișoara, Cura Haitei, Neagra, Coșnița. Asta pe hartă. În realitate oamenii spun altfel: parchetul lui Bulai, parchetul lui Nedelea, parchetul lui Candrea... La Coșnița lucrează brigada lui Gheorghe Mutu, formată din douăzeci de oameni. Toți sînt de fel din Coșna, o mică localitate de lîngă Vatra Dornei.

Zilnic ei lucrează în pădure, tăind arborii și transportîndu-i pînă jos în vale unde îi încarcă în camioane. Tot ei fac și prima sortare a materialului. Acesta e lemn bun, sănătos — merge la gater; celălalt are noduri, e crescut strîmb, are fibra răsucită — e brac (adică lemn de foc) — îl dăm în altă parte. Din coajă se extrag multe substanțe necesare industriei chimice. Prin urmare și coaja trebuie strînsă. Cetina și crengile subțiri, de asemenea. În urma lor nu rămîne nimic. După veacuri întregi, fața trudită a pămîntului iese din nou la lumină. Și, odată cu plecarea tăietorilor de lemne, pe crestele munților despăduriți se așterne liniștea. Dar nu pentru multă vreme. Trupul, încă reavăn, al pămîntului, nu rămîne pradă aver-selor de ploaie și stihiei vînturilor ca în alte vremuri. Pe aceste meleaguri vor sosi silvicultorii care cu grijă și hărnicie vor planta puiet — viitoarele generații de brazi, fagi și paltini.

După fiecare zi de muncă rapoartele, transmise telefonic la Vatra Dornei, sintetizează rezultatul în cifre. Și în timp ce muncitorii se îndreaptă spre cabane, unde-i așteaptă mîncarea, un pat cald, aparatul de radio, jocul de șah, biblioteca — cifrele se înșiruie una după alta în registre, însumînd activitatea pe întreaga întreprindere. Luate pe o perioadă mai mare de timp, ele exprimă, între altele, următorul lucru foarte important: indicele de utilizare a masei lemnoase a crescut în ultimii doi ani de la 92,8 la sută la 95,8 la sută. Diferența, aparent mică, exprimă o uriașă cantitate de material lemnos dat în lucru, împiedicat să putrezească fără rost în pădure. Ceea ce înseamnă că oamenii au înțeles mai bine, în ultimii ani, faptul că lemnul este o bogăție de preț ce trebuie valorificată rațional.

NICOLAE RADULESCU

23 AUGUST

de Al. Andrișoiu

Menirea mea-i să cînt necontenit
Însă, prin luni și zile călătore,
În August mi-este verbul mai vrăj
În August mi-este cîntecul mai mar

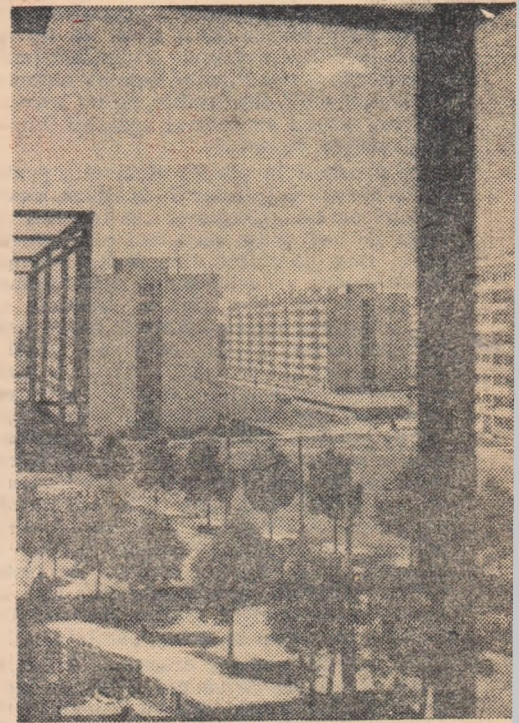
În sărbătoarea țării stau semeț
și mi-e mîndria binemeritată
în mijlocul acestei frumuseți
cu care-mi este țara inzestrată.

Prin mine cîntă-ntreg acest popor,
cînd cînt nu-m numai eu acel ce cînt
În glasul meu e glasul tuturor
prin mine, epoca vibrînd, cuvîntă.

În marș pe stingul, trec la defilări
și sufletu mi-e steag întins tribunei
Eu defilez visînd, din zări în zări,
cum prînd contur splendorile Comune

Cîntăm în August douăzeci și trei
cu vers desfășurat a sărbătoare,
eliberarea cu trecutul ei,
prezentul cu columna-i viitoare.

În față, porți de aur se deschid
să între mîndru viitorului partid,
spre slava glorioșului partid,
stegar și forță a eliberării.

Noi construcții de locuințe pe șoseaua

ROZNOV: TINERETE ȘI CHIMIE

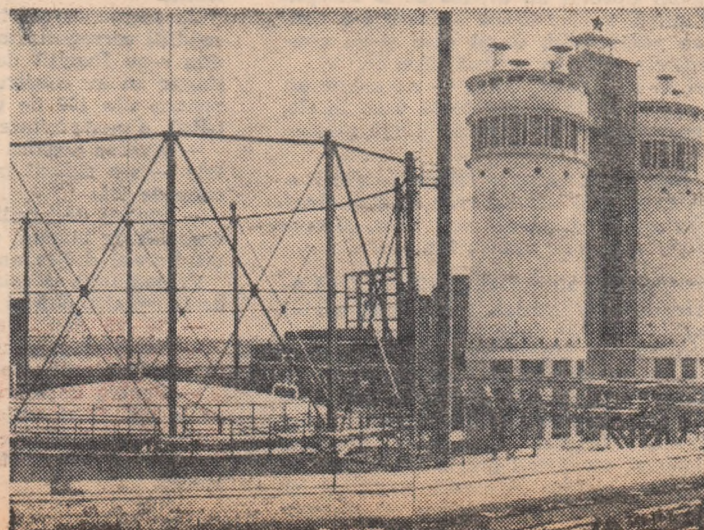
Călătorului ce revine după cîțiva ani prin împrejurimile orașului Piatra Neamț, i se înfățișează un peisaj nou, impresionant. Turnuri, coșuri din beton și metal, pavilioane de un alb imaculat, legate cu un păienjenis de conducte și țevi, se înalță la poalele munților. Pe o suprafață de 50 de hectare, scaldate noaptea în neon, se întind secțiile de fabricație, clădirile laboratoarelor, pavilioanele administrative, blocurile de locuințe ale uzinei de fire și fibre sintetice și ale combinatului de îngrășăminte azotoase.

O vizită la marele combinat de la Roznov îți dă prilejul de a face cunoștință cu măiestria constructorilor, cu înalta pregătire a chimiștilor care conduc de la tablourile de comandă complicate procese chimice. Admirăm două turnuri gemene, făurite din beton armat, strîns legate între ele cu un schelet din beton închis cu zidărie cu placaj din cărămidă și pereții din dale de sticlă: turnurile de granulare. Ele se

metri, terminîndu-se cu un planșeu pe care sînt montate utilaje din beton armat. În interiorul acestor turnuri, azotatul de amoniu care sosește aici sub formă de topitură, este transformat în granule. În această formă se transportă

mai bine și se împrăstie cu ușurință pe cîmp.

Cum se fabrică azotatul de amoniu? Simplu, ar răspunde școlarii care învață chimia: amoniac+acid azotic = azotat de amoniu. Vizitarea combinatului ne convinge însă că pen-

tru a da viață formulelor chimice sînt necesare instalații foarte complicate, unde tehnica modernă își spune tot mai mult cuvîntul.

Baza combinatului o formează fabrica de amoniac de 100 000 tone. Principalele utilaje ale acestei fabrici sînt sobele de sinteză, unde, la o presiune de 325 atmosfere și la o temperatură de 500°C., în prezența unui catalizator, se petrece unirea elementelor azot și hidrogen, din care rezultă amoniacul.

Urmărind procesul tehnologic, vizităm fabrica de acid azotic. Aici, în instalații cu un grad avansat de automatizare, se petrece reacția chimică între amoniac și aer din care rezultă oxizii de azot. Apoi, în coloane, așezate sub cerul liber, oxizii de azot sînt absorbiți în apă, luînd astfel naștere acidul azotic. Acum este momentul ca amoniacul să se întîlnească cu acidul azotic. Întîlnirea se petrece în fabrica de azotat de amoniu. Acidul azotic și amoniacul gazos se amestecă într-un uriaș recipient numit saturator. Prin căldura degajată de reacția chimică, o parte din apă se e-

vaporă împreună cu amoniacul și trece în alt recipient. Operația de neutralizare continuă. Soluția de azotat de amoniu se concentrează treptat cu ajutorul căldurii și vidului format de o coloană de mercur și se scurge într-un rezervor; apoi trece printr-o serie de serpentine, încălzindu-se din nou. Sub formă de topitură, ajunge în sfîrșit la turnurile de granulare despre care am pomenit înainte. Aci, la temperatura de 160°C. topitura este pulverizată cu ajutorul unor duze, iar picăturile ce cad la baza turnurilor se întîlnesc cu un jet de aer rece și se transformă în granule. Miliardele de bobite albe de îngrășămint sînt ambalate în saci care sînt cîntăriți apoi automat, ridicați și transportați cu autotransportoarele.

Un alt produs al combinatului de la Roznov este ureea. Atunci cînd se produce amoniacul, se obține și o cantitate de bioxid de carbon. Prin comprimarea în coloane de sinteză, la 180 de grade și 200 de atmosfere, a bioxidului de carbon și amoniacului, se obține o soluție care se prelucrează

apoi
căci
folos
mase
șăm
bran
Co
este
indu
Aici,
rilor
lor e
toți
forn
cons
dul
lui
un
tant
acid
num
într
diri
dă
sări
D
spre
te z
min
nun
tale
de
adu

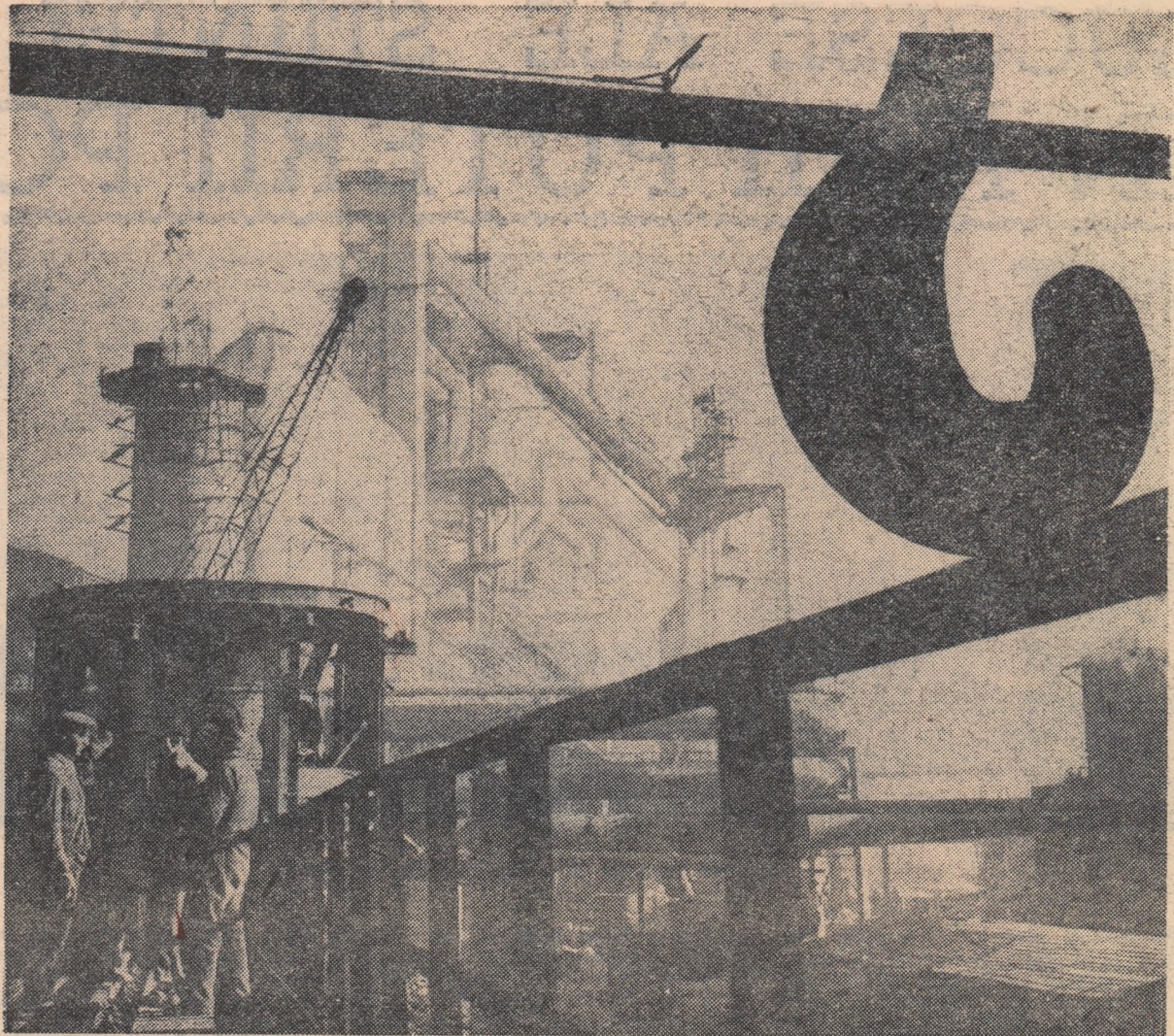
EROII

de V. Tulbure

Ei au căzut cu arma
În mină, la Băneasa !
Ei singele fierbinte
Și l-au vărsat la Gron !
Ca să ne fie nouă
Mai luminoasă casa,
Pe temelii de platră,
Sub jerbe de neon.

Ei au căzut la Turda,
La Debreșin și-n Tatra,
S-au prăbușit pe armă
Cu fața la dușman,
Ca să ne fie astăzi
Atît de caldă vatra
Și-atîta griu de aur
Să crească-n Bărăgan !

Cînd August, ca-n toți anii,
Ne trece iarăși pragul
Tu intră în coloană
Sub steaguri fremătînd,
Și celor ce în lupte
Căzură, du-le steagul !
Fii demn de cinstea asta
Și nu-l uita nicîcînd !

Reșița — Cetatea de foc

ÎNTRU MĂLINA ȘI CĂTUȘA

Mișcarea brațului escavatorului este precisă și mlădăoasă. Furat de spectacol, și se năzare că escavatoristul însuși întinde pe geamul cabinei un braț nesfirșit de metal, cu pumnul căuș, cu degetele de oțel. Nicolae Aștef escavatoristul care a scos prima cupă de pămînt, a scris cu aceasta primul cuvînt din actul de fundație al noului combinat siderurgic din Galați. Era la 17 iulie 1961. Ține mîntre că a vrut să instaleze o placardă care anunța evenimentul și pe care pînă la urmă a prîponit-o de niște strujeni de porumb. S-a petrecut apoi în cîteva săptămîni o asemenea răsturnare de decoruri, de care însăși descălciătorii, constructorii siderurgici, au rămas uimiți. Unde au fost porumbii arde acum neonul și se croiesc magistrale. Întors după o absență de trei săptămîni (a fost o vizită în R.P. Polonă). Aștef a rămas cîteva clipe dezorientat. Ritmul construcției făcuse locul de nerecunoscut.

În doi ani de zile principalele obiective și-au desenat broderia metalică pe cerul gol. Pe cel care a mai văzut un combinat siderurgic, călă-

toriu prin marile hale de aici îl smulge la fiecare pas și-l proiectează în viitor. Vezi de pe acum pălălaia cuptoarelor, jerba de scînteie a oțelului curgînd în haldă, lingourile dogorînd la mari distanțe.

S-au întîlnit pe șantier lucrători din toate regiunile. Olteni, ardeleni, moldoveni muncesc cot la cot, dînd senzația că întreaga țară înalță cu mîinile ei combinatul. Cei mai mulți au școala altor șantiere. Mihai Sitaru din Iași, specialist în construcții civile și industriale, a lucrat la blumming-ul din Hunedoara iar la combinatul chimic din Borzești a făcut estacadele. La orașul nou al siderurgiștilor gălățeni a condus lucrările la construirea primului bloc de locuințe. La 33 de ani cîți are, dispune de o bogată biografie profesională.

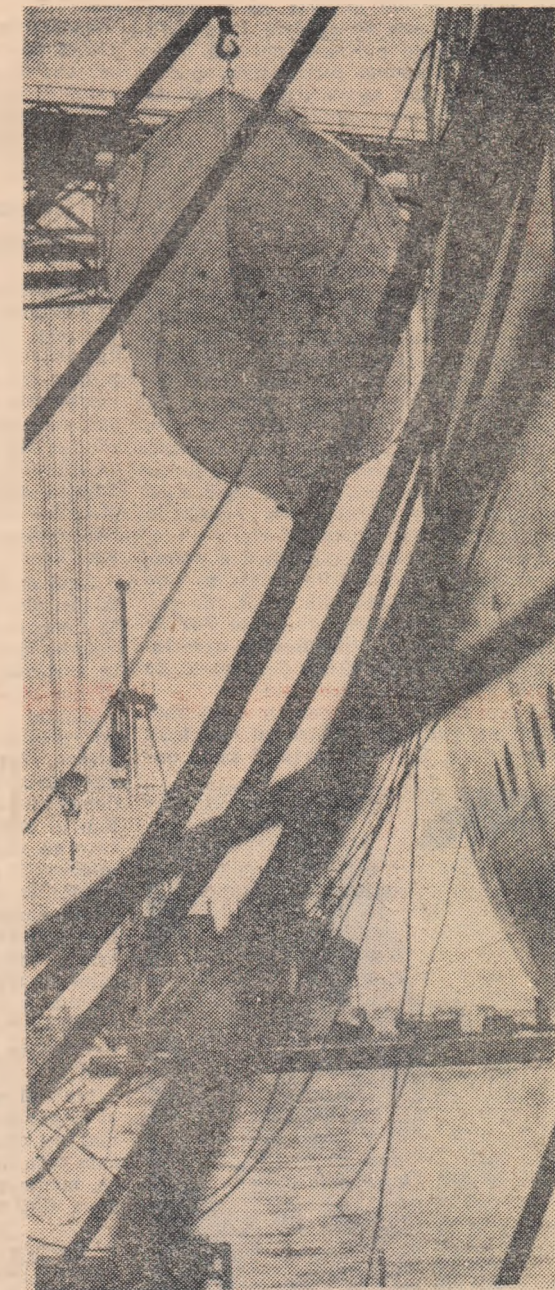
Aștef escavează de 13 ani. A răscolit solul a patru șantiere. Ii sugerez o statistică și după o scurtă gîndire conchide că a scos cu cupa lui 2 milioane de metri cubi de humă. Am putea zice că a dislocat un munte întreg. Studiază facultativ geologia, necesară în munca lui de esca-

vare, și cercetînd relicvele tvite din subsol își formează pe nesimțite o nouă pasiune, aceea a cercetării istoriei locurilor. Există o promenadă în noul Galați, care curge ca un afluent spre Dunăre. Sînt de-a lungul ei blocuri zvelte, grădini și fîntini fișnitoare, care imită potirul florilor. Pe aici a trecut cu doi ani în urmă, măcinînd zidurile vechilor clădiri negustorești, escavatorul lui Aștef. Curînd după aceea, scotea, așa cum am spus, prima cupă de pămînt la combinat.

Ziarul „Constructorul siderurgic” își desfășoară apariția întregul tiraj de 10 000 de exemplare. În fiecare număr întîlnești chipurile celor care răspund chemării partidului, au prins să dea viață acestui proiect grandios. Șantierul este un mozaic de profesii. Șoferi, monteurii, mecanici de atelaje grele, un mare număr de fierari, betonisti, sudori, dulgheri. Ei au dat acestui punct geografic o nouă dimensiune, cea de înălțime; i-au dat o nouă consistență, cea a fierului beton. Mulți scriitori și poeți au trecut și trec pe aici. Ei au asistat entuziasmași la nașterea gigantului. Respirația lui se simte de acum în mijlocul orașului. În locul numit Țiglina ea a spulberat scateiții, netezînd locul pentru viitorul oraș siderurgic. El are de acum sute de apartamente, complex comercial, cinemascop ș. a. În incinta combinatului e în curs de construcție unul din cele mai moderne localuri de cantină. Spre Dunăre se deschide ca o potcoavă un stadion sportiv care a împrumutat numele fluviului. E numai o parte din ceea ce se cheamă grija pentru constructorii viitorului combinat.

Răspunsul lor nu întîrzie. În iulie, întreprinderea de construcții și montaje siderurgice înregistra cea de a 50-a inovație de la începutul anului. Pînă acum 38 de inovații au și fost aplicate în producție. Echipele de fierari-betonisti anunță economii mari de oțel-beton și de ciment, cele de dulgheri de cherestea. Sonețiștii bat piloanele viitoarelor hale, după o metodă nouă și rapidă. De departe brațele sonetelor sprijină cerul ca niște catarge.

...Și acum de la Țiglina, să privim o clipă de la catul cel mai de sus al ultimului bloc turn, cel de al doilea răsărit al Galaților.

Șantierul Naval Galați

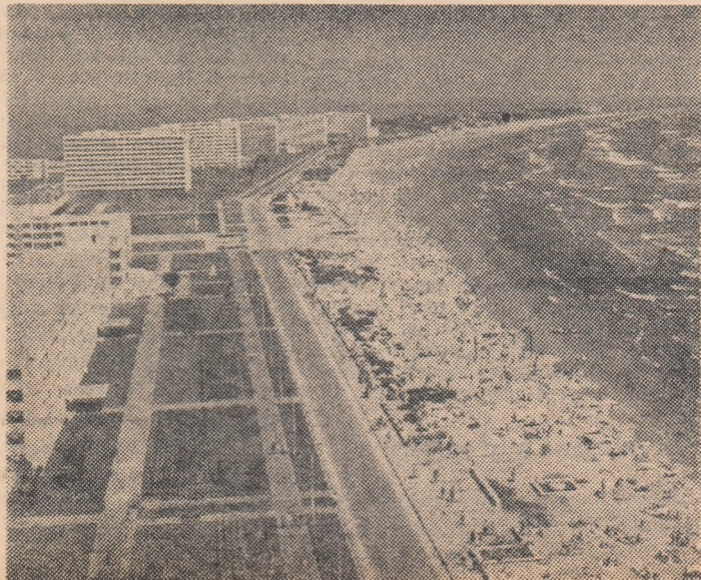
itală

Ureea, corba, se stria de a îngrădaus la

Roznov nitate a chimice. nuncitonicieni-Aproape și s-au năltărea ore gra-procesu-deajuns, importricii de vită de schimb, gic fiind coman-ple apă-

zilnic socialis-ingrășă-partă nu cu crissporul cesteia il

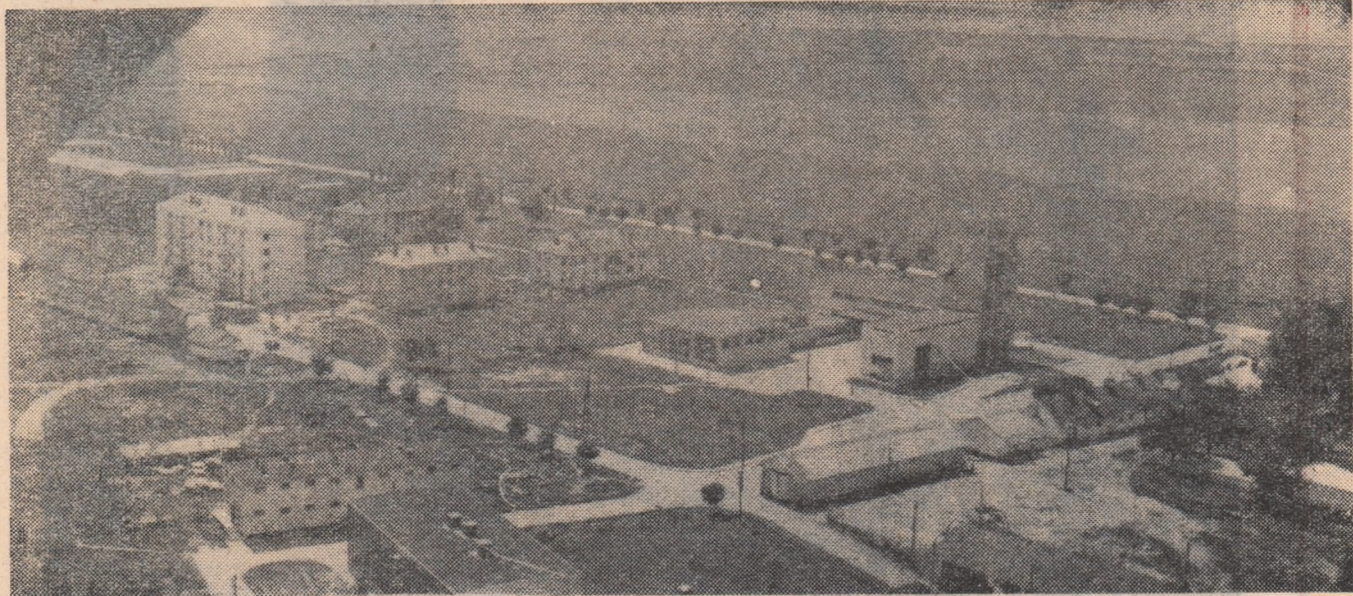
RTAU

Litoralul la Mamaia.

V. TOSO

SUCCESE ALE ȘTIINȚEI ROMÎNEȘTI ÎN ANII PUTERII POPULARE

Fundulea, regiunea București. (Vedere din avion)

Pe vremuri, cînd la conducerea statului erau burghezii și moșierii, știința în țara noastră se găsea într-o situație deosebit de grea. Mărturie a acestor stări de lucruri sînt, între altele, și cele scrise acum aproximativ un sfert de veac de un savant român de renume mondial, profesorul C. I. Parhon. „E dureros — spunea savantul citat — că probleme științifice ce se pun la noi de timpuriu nu pot fi soluționate din lipsă de mijloace de lucru, și avem dreptul să ne întrebăm dacă e în adevăr în interesul statului român ca ceea ce poate fi produs în materie de știință pură și aplicată la noi în țară să nu fie decît importat din afară, și dacă în definitiv, nu ar fi preferabil și în această materie, ca exportul să întrecă sau să egaleze importul”. Cam din aceeași perioadă datează mărturia unui alt savant român, fiziologul I. Athanasiu, nevoit să plece în străinătate pentru a-și desfășura activitatea științifică: „La noi în țară, — spunea el — cel mai oșelit entuziasm se zdrobește de dificultățile ce i se pun în cale”.

Dificultățile care frînau munca creatoare pe tărîmul științei au fost lichidate o dată cu regimurile care le creaseră. Datorită noilor condiții create muncii științifice de către partidul și guvernul nostru în anii puterii populare, astăzi oamenii de știință romîni participă la cele mai importante reuniuni internaționale de specialitate, duc mai întotdeauna cu dinșii contribuții originale în problemele discutate, contribuții care sporesc continuu prestigiul științei romînești. Savanții romîni sînt reprezentați în conducerea a peste 30 de organizații științifice internaționale cu sediile la Moscova, Londra, Bruxelles etc.

Opera de cercetare științifică e puternic stimulată și sprijinită astăzi în țara noastră. Numai Academia R.P.R., de pildă, dispune în prezent de peste 700 de centre de cercetări științifice, în care lucrează mai mult de 10 000 de oameni de știință, cercetători, tehnicieni etc.

Despre succesele oamenilor de știință romîni se vorbește astăzi tot mai mult peste hotare. Să dăm cuvîntul unor oa-

Lucrări pentru stabilirea vitezei de creștere a lăstarilor la vița de vie în Stațiunea experimentală Odobești, regiunea Galați

meni care venind de departe au avut prilejul să ia contact nemijlocit cu oamenii de știință romîni la ei acasă, să cunoască la fața locului realizările lor. Este vorba de profesorii Joseph și Dorothy Needham de la Universitatea din Cambridge (Anglia), membri ai Societății regale de științe. Iată ce declară ei: „Sistem profund impresionant de nivelul științei și tehnicii romînești. Din lectura multora din lucrările publicate am avut prilejul să cunoaștem și pînă acum valoroasele rezultate la care au ajuns oamenii de știință din România. Deosebit de importantă ni se pare legătura foarte strînsă care există la dvs. între cercetare, activitatea experimentală și cea practică...”

Institulele de cercetări pe care le-am vizitat ne-au lăsat o impresie foarte bună, atît în ce privește dotarea cit și nivelul cercetărilor. Mulți tineri cercetători englezi ar fi dornici să facă studii de perfecționare în asemenea laboratoare...”

Mama ne dă viață... savanții ne-o prelungesc

Medicii noștri au studiat și continuă să studieze probleme legate de boli ca virozele, gușa endemică, bolile reumatismale, chirurgia cardio-vasculară, cea pulmonară și altele. Savanții au adus o contribuție hotărîtoare la dispariția unei boli care seceră în trecut mii de vieți și aducea nefericire în numeroase cămine: paludismul. Totodată medicii din țara noastră au desfășurat în ultimii ani o ofensivă incununată de succese împotriva pelagrei, a tuberculozei, a bolilor sociale.

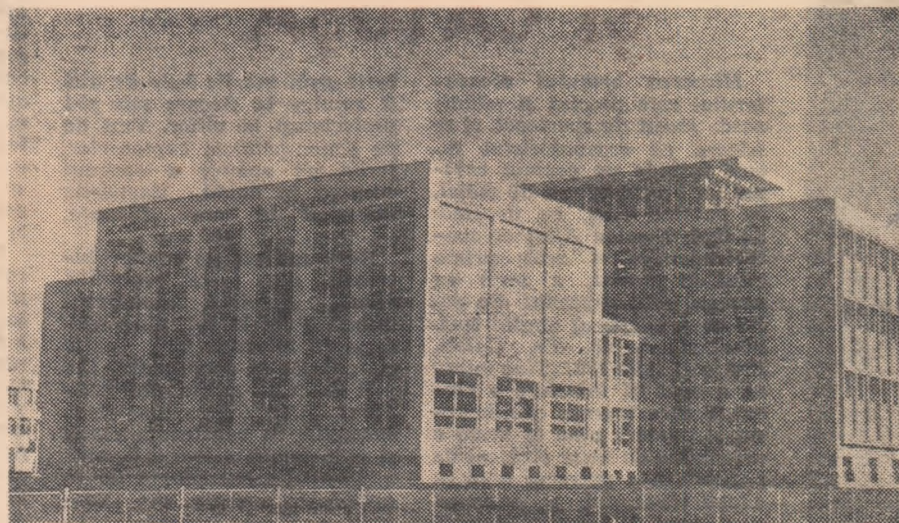
Cînd anul trecut savanții din numeroase țări ale lumii s-au întrunit la Moscova la Congresul internațional pentru combaterea cancerului, toți au fost unanimi în a aprecia contribuția adusă de savanții din țara noastră. Delegații romîni au prezentat colegilor lor din lumea întreagă rezultatele cercetărilor obținute în primul rînd la Institutul Oncologic din București, institut creat în anii regimului democrat-popular. Au devenit astăzi un bun al multor savanți din străinătate, care au venit să le vadă la fața locului, intervenții dificile executate de chirurgii romîni. În operațiile executate la spitalul clinic Fundeni (înălțat în ultimii ani), a fost aplicată cu succes o metodă înaintată — aceea a răcirii corpului pacientului în timpul intervenției. Metoda denumită a hipotermiei, îngăduie oprirea inimii pentru un timp mai îndelungat și executarea de operații în interiorul acesteia.

Medicii redau viața la mulți oameni și îi apară de boli. Căci numai în regimul socialist, care crează științei medicale cele mai bune condiții de dezvoltare, medicul capătă din plin posibilitatea de a sluji menirii sale nobile.

Fizică: noutăți și tradiție

Inchipuți-vă o bibliotecă științifică care cuprinde 1 000 de volume dedicate aceleiași probleme. O asemenea bibliotecă s-ar putea alcătui numai din lucrările elaborate în ultimii ani de cercetătorii Institutului de fizică atomică al Academiei R.P.R. Multe din aceste lucrări au găsit aprecieri elogioase în rîndurile oamenilor de știință de peste hotare. Se știe ce domeniu important al științei zilelor noastre este fizica atomică.

Cînd acum cîțiva ani intra în funcțiune lângă București reactorul atomic romînesc, România se afla printre primele 10 țări din lume care dispunea de o asemenea instalație de cercetare și experimentare. Cufundați în studiile lor teoretice, pătrunzînd tot mai adînc tainele materiei, savanții atomiști n-au uitat însă necesitatea de a-și lega munca de nevoile practice ale țării. Ei au început să trimită industriei și agriculturii izotopii radioactivi care își găsesc cele mai diverse întrebunțări de la descoperirea unor noi zăcăminte petrolifere pînă la

Institutul de Infirmități Microbiologice-București

urmărirea proceselor biologice ce au loc în plante. Pînă acum numărul unităților din economie care lucrează direct cu Institutul de fizică atomică a trecut de 150. De remarcat că aparatele pentru utilizarea metodelor radioactive în industria țării noastre au fost construite în atelierele Institutului de fizică atomică de către specialiștii și tehnicienii romîni.

Acum, savanții din domeniul fizicii sînt preocupați de probleme din cele mai importante. Ei lucrează cu succes în asemenea domenii moderne ale științei cum sînt cele ale plasmei și semiconductorilor. Într-un timp scurt ei au reușit să obțină în aceste domenii rezultate despre care s-a vorbit pozitiv la diverse întîlniri științifice internaționale.

Ținînd pasul cu cele mai noi descoperiri ale fizicii, savanții romîni dau noi străluciri unor vechi domenii ale acestei științe. Astfel, în anii din urmă, cercetătorii au reluat studiul cazanelor cu aburi construite încă pe la începutul veacului de marele precursor al aviației romînești, Traian Vuia. Uitată multă vreme, principiul cazanelor Vuia e din nou de actualitate. Savanții au dovedit că pe baza acestui principiu se pot construi cazane care mai pot aduce mari foloase energetice. E vorba de folosirea lor atît în industrie, cît și în termoficarea noilor cartiere de locuințe ce se construiesc pretutindeni în țară.

În slujba agriculturii

În ultimul timp în satele noastre pătrunde din ce în ce mai mult un cuvînt nou: pedologie. El nu înseamnă altceva decît știința solului.

A ști cum sînt repartizate soiurile de pămînt într-o gospodărie colectivă, într-un raion, într-o regiune sau chiar pe întreaga țară, iată un lucru de mare importanță pentru o bună repartizare a culturilor și deci pentru obținerea unor recolte mari. De aceea, nu e de mirare că oameni de știință cu înaltă calificare au luat asupra lor o sarcină de răspundere: alcătuirea unei hărți pedologice a Republicii Populare Romîne. Lucrarea — care se desfășoară intens în ultimii ani — este de o mare amploare. Ea n-ar fi putut fi efectuată în nici un fel în trecut.

Aportul pedologilor romîni la îmbogățirea științei solului a fost recunoscut ca prețios de cei mai mari specialiști ai lumii. Ca o confirmare a acestui aport România a fost aleasă drept gazdă a celui de-al VIII-lea Congres al Asociației internaționale pentru știința solului, care se va desfășura în 1964, în țara noastră. Un savant român, acad. prof. N. Cernescu, a fost ales președintele acestei asociații internaționale.

Acesta nu e decît un exemplu din vasta activitate științifică pe care au desfășurat-o și o desfășoară savanții romîni în domeniul agriculturii și a ramurilor înrudite cu ea. Să nu uităm că în anii puterii populare a fost elaborată o asemenea lucrare monumentală ca „Flora R.P.R.” — lucrare de proporții vaste — adevărată inventariere științifică a bogățiilor vegetale ale țării. În același timp savanții au lucrat și lucrează la îmbunătățirea soiurilor de cereale, căutînd să le facă mai productive, mai rezistente

la intemperii. Astfel la Institutul de la Fundulea a fost obținut, prin selecționare, dublul hibrid de porumb HDP-14 care dă producții de 6 000—7 000 kg. boabe la hectar, întrecînd soiurile curente cu 1 000—1 500 kg. De remarcat că soiurile hibride realizate de cercetătorii noștri s-au dovedit mai productive și mai rezistente la secetă decît cei produși în străinătate.

Paralel cu hibridii de porumb au fost acclimatizate soiuri productive de grîu, orz și alte culturi. De asemenea, savanții au adus o contribuție de seamă și la crearea unor noi rase de animale. Astfel a fost creată în ultimii ani oia de rasa Merinos-Palas, care a dat o producție care merge între 8 kg lînă (media), și recordul de 24,6 kg lînă. Toate acestea sînt fapte care dovedesc că în țara noastră savantul nu mai e de mult un om care stă cu cărțile lui închis în „turnul de fildeș”, departe de frămîntările și nevoile oamenilor. Socialismul i-a dat savantului nu numai mijloacele de cercetare ci și bucuria de a-și vedea rezultatele gîndirii și cercetărilor valorificate cît mai din plin.

Adesea ascultăm la radio sau citim în ziare lucruri care au devenit obișnuite. Savanți renumiți vin în uzine sau pe ogoare, în mijlocul muncitorilor și țărănilor, pentru a dezbate împreună cu aceștia importante probleme științifice. Oamenii de știință au devenit un sprijin de nădejde al poporului în lupta pentru descoperirea și stăpînirea unor noi taine ale naturii, spre binele oamenilor.

RADU ȚULESCU

R.P. ROMÂNĂ ÎN VIAȚA INTERNAȚIONALĂ

Steag alb de pace în Balcani

Măsura cea mai sigură în judecarea politicii unui stat o constituie faptele sale. Putem spune pe drept cuvânt că nu există zi în care faptele să nu aducă mărturie despre politica de pace a statului român, despre năzuința poporului nostru spre înțelegere în lume, spre destinderea încordării internaționale.

Se știe ce era România în trecut când politica statului era dictată de interese străine: unul din fitilurile menite să ducă la explozia aceluia „butoi de pulbere” care era Peninsula Balcanică — partea lumii în care trăim.

Au trecut anii, poporul român condus de partid s-a eliberat de sub dominația stăpînitorilor străini și autohtoni și lucrurile s-au schimbat din rădăcină. Un cunoscut poet grec care a vizitat nu de mult România, trecînd prin capitala acesteia a asemuit-o cu „un steag alb de pace în Balcani”. Guvernul român a fost acela care în 1957 și apoi din nou în 1959, a luat inițiative menite să ducă la crearea unui climat de înțelegere și apropiere între țările balcanice, indiferent de sistemul lor economic, politic sau social. Guvernul român a dat astfel o dovadă vie a felului în care înțelege să traducă în viață principiile leniniste ale coexistenței pașnice, principii care stau la baza întregii politici externe a țării noastre. Luptătoare pentru înțelegerea balcanică, țara noastră este în același timp luptătoare pentru înțelegerea între toate țările pe care istoria le-a făcut vecine. Aceasta s-a văzut încă o dată din faptul că încă acum trei ani la Organizația Națiunilor Unite, R. P. Romîna a fost inițiatorea înscrierii și discutării punctului intitulat: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite”.

Pe aceeași linie a înțelgerilor regionale se situează și propunerea guvernului român de a transforma Balcanii într-o zonă lipsită de arma atomică. Aflîndu-se în cursul acestei veri în România, secretarul general al O.N.U., U Thant, a dat o înaltă apreciere inițiativelor de acest gen, subliniind că crearea zonelor denuclearizate este „o dorință care corespunde stării de spirit a Adunării Generale a O.N.U. și că asemenea propuneri trebuie salutate de toate popoarele care năzuiesc spre pace”.

Steagul de pace pe care România l-a înălțat în Balcani se vede pînă departe în lume. Din ce în ce mai multe popoare și state au prilejul să aprecieze strădaniile consecvente spre pace și înțelegere ale statului și poporului nostru. E de ajuns să arătăm că Republica Populară Romîna întretine azi relații diplomatice cu aproape 60 de state din toate colțurile pămîntului, iar harta schimburilor economice ale țării noastre cuprinde peste 80 de țări ale lumii. Din ce în ce mai mulți oameni pot vedea că Republica Populară Romîna promovind o politică de continuă întărire a lagărului socialist din care face parte, joacă în același timp rolul de factor activ în lupta pentru pace pe arena internațională.

La baza politicii de pace a statului român stă orînduirea nouă, socialistă, care elaborează și înlățește planuri incompatibile cu războiul. Vorbînd despre aceste planuri elaborate pentru anii următori de către cel de-al III-lea Congres al P.M.R. în iunie 1960, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej arată că ele „îndică — vorbind în mod figurat — că în decurs de 6 ani vom făuri o Romînie de două ori mai puternică decît cea de astăzi, iar peste 15 ani — de 26 ori mai puternică decît cea dinainte de război. Iată planul de „cuceriri” și „expansiuni” pe care ni l-am pus în față, și pe care-l vom înlățești cu armele păcii”.

Strîns unit în jurul partidului și guvernului, poporul nostru înlățește cu succes grandioasa operă de desăvîrșire a construcției socialiste în R.P.R., militînd cu consecvență pentru triumful ideilor de pace și destinderii internaționale. Pe această linie consecventă se înscrie și aderarea țării noastre la Tratatul de la Moscova, privind interzicerea experiențelor cu arma nucleară în atmosferă, în spațiul cosmic și sub apă. E încă o dovadă a faptului că statul român luptă ca armele păcii să triumfe în lume asupra armelor războiului.

BUNĂ DIMINEAȚA!

de S. Arguneli

poet din R.S.S. Gruzină

Priveam cum de pe dealuri urcă ceața,
Cum sălci mari în lac se oglindesc...
Atunci în zori cu „bună dimineața”,
Am fost primit în satul românesc.

Sat românesc! Și azi îmi vii în minte!
Sub crengile ncărcate de cais,
Din Tbilissi, salutul meu fierbinte,
Ți-l aduceam cu sufletul deschis.

Iubiți prieteni, bună dimineața!
Salut pămînt descătușat pe veci!
Vi-l mîndră azi, și luminoasă viața,
Și-s numai stropi de soare pe poteci.

Da, bună dimineața flori și zîne!
Și-avîntul vostru-n veci nestăvilît!
Salut prietenii zilele de mîine,
Spre care voi, năvalnic ați pornit!

În romînește de M. DJENTEMIROV

„Dansul tinerelor fete din Căpîlna” (în clișeu) a fost unul din numerele cele mai aplaudate

Prezențe culturale romînești peste hotare

● Pavilioanele R.P. Romîne de la diferitele târguri internaționale au atras atenția lumii asupra realizărilor obținute de poporul nostru sub conducerea partidului. De un mare succes s-au bucurat expozitiile romînești la Tîrgul internațional de la Milano. Au stîrnit interes o serie de produse cum ar fi: electro-motoare, strunguri, mașini de găurit, mașini de ascuțit scule, radiatoare din fontă, țagle și lingouri, produse chimice, țesături de in etc. Atracția expoziției a constituit-o instalația de foraj T-50 A, despre

care geologul Georgio Marzola din Roma a spus: „Instalația T-50 A este o frumoasă realizare, ai cărei parametri nu sînt cu nimic inferiori celor obținuți cu cele mai bune instalații de acest gen. Modul cum este concepută instalația face cinste proiectanților”.

La Tîrgul de la Göteborg (Suedia) au fost remarcate mai cu seamă tractoarele UTOS, instrumentele de măsură și control, produsele chimice, de încălziminte și confecții etc.

● „Dezvoltarea industriei din această țară (R. P. R. n. r.) după cel de al doilea război mondial a fost remarcabilă. Ponderea industriei în venitul național a luat locul agriculturii în venitul național și acum ponderea industriei ocupă partea cea mai mare a veniturii naționale. Colectivizarea agriculturii, începută din regiunea Dobrogea, s-a încheiat în primăvara trecută.

Fapte și opinii

... Poporul român este sincer și prietenos. După ce am stat de vorbă cu persoane din diferite părți, am ajuns la concluzia că românii sînt un popor mîndru și optimist”.

(Dintr-un articol publicat de ziarul japonez „Asahi Simbun”.)

● „Condițiile de locuit se schimbă; tot mai multe case noi apar în sate. Învățămîntul obligatoriu ajută la transformarea satului. Radiouri sînt instalate în număr tot mai mare la țară. Reconstruirea principalelor șosele a făcut orașele mult mai accesibile pentru sate și a contribuit la lichidarea izolării lor. Colectivizarea agriculturii nu a dus la scăderea producției. Recoltele asigură exporturi substanțiale de produse agricole pe lîngă faptul că acoperă necesitățile populației.

(Din ziarul „Times of India”)

stat din București, care a dat la Paris 5 reprezentații.

La al XVI-lea Festival al filmului de la Cannes, unde s-au prezentat 200 de filme din 29 de țări, țara noastră a obținut cu filmul „Codin” (regia Henri Colpi) două premii — cel pentru scenariu și Premiul comisiei superioare tehnice franceze.

Un alt film românesc, „Lupeni 29”, a obținut la cel de-al III-lea Festival internațional al filmului de la Moscova, medalia de argint, pentru înalta calitate a scenelor de masă și pentru cercetările întreprinse în domeniul stereofoniei.

Literatura romînească s-a făcut cunoscută peste hotare prin nenumăratele traduceri și prin expoziții de cărți. Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Mihai Beniuc, Zaharia Stancu și mulți alții sînt nume cunoscute și iubite și peste hotarele patriei. Artiștii romîni din cele mai variate domenii, muzică, artă plastică, coregrafie etc. au dus în lumea întreagă faima țării și a talentului nostru popor, făcînd să crească mereu prestigiul internațional al culturii noastre.

4 L D, construită la uzinele „1 Mai” din Ploiești, se exportă în numeroase țări, fiind apreciată ca una din cele mai moderne instalații de foraj din lume

Mindra țării sărbătore

August,

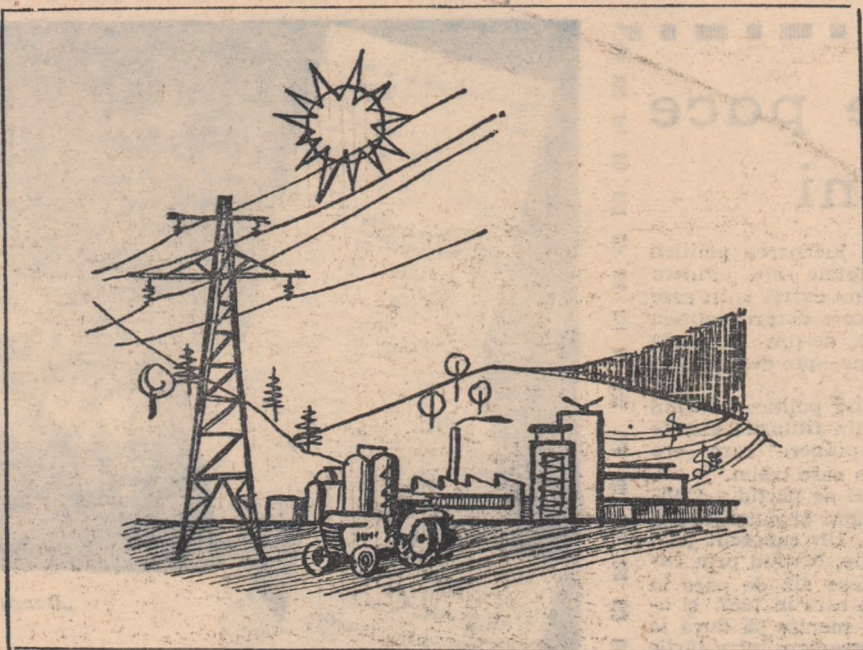
August luminos

August — floare de bujor,
Inimă de muncitor,
Inimă a celor mulți
Ce umblau cindva desculți,
Fără bine pe pământ,
Fără piine și cuvint,
Cu spinarea-nvinetită
De gîrbaci și de copită,
Robi la ei în bătătură,
Robi, cu botnită la gură.

August, August luminos,
Ne-am făcut traiul frumos
Căci ne-al scos din grea robie
Ca suspin să nu mai fie.
August douăzeci și trei,
Tu ai scăpărat scintei
Ce-au căzut pe brazdă grasă
Și în vatra de la casă
Și-au rodit cu ani bogați
Și cu oameni luminați —
Care urcă spre mai bine
Trepte de lumină pline.

August douăzeci și trei,
August — floare de scintel.

Auzit de la Lazăr Blaga,
din satul Hălmeag, raionul
Făgăraș, de ION
BURCA

Libertate,
floare dragă

Foale verde busuioc,
Nu pot sta ca floarea-n loc,
Floarea are rădăcină,
De mine gînduri se-aniță,
Că urcal în munți, mai sus —
Unde lupte mari s-or dus
Și pe unde-am fost soldat
Cu fasciștii de-am luptat;
Bătea ploaia pe frunziș,
Noi urcam pitiiș, pitiiș;
Bătea ploaia, nu bătea,
Că glonțul mi-o întrecea,
Era mai des decît ea.
Pica unu', picau doi,
Pica floare dintre noi
Și-i plîngeau brazii în vînt
Pe cîji intrau în pămînt,
Cădeau flori cite o mie,
Dar răsărea alta vie.
Libertatea, floare nouă,
Ochii o stropeau cu rouă —
Ochii mamelor sărmăne
Și-al nevestelor vădane,
Ochii pruncilor orfanii
Și-al bătrînilor sărmăni.
Libertatea, floare dragă,
Se deschise-n tara-ntrăgă.

Auzit în comuna Grăjdana,
raionul Buzău, regiunea
Ploiești, de ION
SOCOL.

Mîndra țării
sărbătore

Cîntă frunză, solz de soare
mîndra țării sărbătore
dintre toate cea mai mare,
cîntă frunză cu temeii
August douăzeci și trei!

Să nu-i uităm niciodată
pe cei care au luptat
peste zări desferecate
să vină inaripate
zilele de libertate.

Frunză, argintie strună,
cîntă viața noastră bună
cîntă colectivele
și rodului, stivele.
Cîntă e-am făcut tractoare
și uzine de motoare
de-unde cai fără zăbale
își fac pretutindeni cale.

Frunza mea, cîntă cît vrei
August douăzeci și trei,
cîntă comuniștii-eroi
făurari de vremuri noi,
cîntă despre lupta lor
punțe către viitor
unde roșul măr se coace,
roșul măr cu miez de pace,
mărul comunismului
fericirea omului.

Și cîntă partidului,
cîntă-nvățătura lui,
cîntă fapta lui măreață
cîntă steagul lui de viață!
Cîntă frunză cu temeii
August douăzeci și trei!

Auzit în comuna Dobrosloveni,
raionul Caracal, de ION
POTOPIN

Zi de august

Zi de august, zi frumoasă
Dintre toate mai aleasă
Tu ești floarea florilor,
Inceputul zorilor!
Soare nou ai răsărit —
Țara ni-o-ai dezrobii
Și-ai adus, mare, lumină
De ni-i astăzi o grădină
Însoțită, înflorată
Cum n-a fost ea niciodată.

Zi de august, zi frumoasă
Dintre zile mai aleasă,
Te cinstim cu mare drag
Ca pe-al libertății steag
Te cinstim cu vole bună
Ca pe-a zilelor cunună!

Auzit de la Boț Gavril din
Văleni, raionul Lăpuș, regiunea
Maramureș de CHIRA
VERA.

Înflorește
țara

Înflorește țara
cum e primăvara
pe-un picior de plai
pe-o gură de rai.

Cît zarea pînă ești —
scoarțe căsmăștii
pe cîmpuri întinse
de soare aprinse.

Scoarțe și macate
cîmpurile toate,
riurile-n dungă
în zarea lungă,
holdete bogate
sînt mări legănate;
vezi prin sate case
nalte, luminoase
sub streșini de țigla
cu cuișori de sticlă
unde-s rîndurile
cu ochii de steele
care trec prin case
cu-aripe de mătăsă
luminînd pe masă,
seara cînd se-aprînd,
tacimuri de-argint.

Și ni-i casa plină
de rod și lumină.

Auzit de la Ninu Lungeanu,
din Dobrosloveni, raionul
Caracal, de ION
POTOPIN.

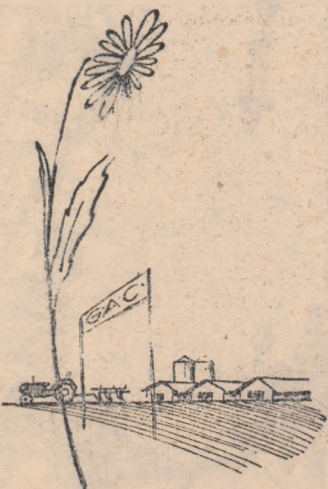
Să trăiești,
partid iubit!

Foică și-o alună
Ceteră cu voie bună
Zi-i un cîntec dragului
Dragului Partidului.
Zi-i un cîntec legănat
Că ni-i traiul minunat
Cum nicicînd nu l-am visat,
Că pe vremea cînd robeam
Haznă-n casă nu aveam
Nici de pită, nici de sare,
Nici de zi de sărbătore.

Foică de pribeag
Ceteră cu strune noi
Zi-i mai săltăreț de joc
Că-i tot satul la un loc
Și din muncă înfrășită
Strinsu-ne-am belsug de pită
Și ni-i soarele la grindă
Și casa ca o ogîndă.

Ceteră cu vers subțire
Zi-i cîntec de multumire
Partidului, luptător
Pentru omul muncitor.
Să trăiești, partid iubit,
Că de rău ne-ai izbăvit
Și-ai făcut din țara toată
O grădină înflorată
Și ne-ai răsădit în casă
Viață nouă luminoasă.

Auzit în Suciu de Sus, regiunea
Maramureș, de CHIRA
VERA.

Pe fasciști
i-am izgonit

Florică din cîmpii,
Da' ce-mi duceau soldații?
Cartușere cu plumbii,
Și centura cu granate,
Pieptul cu cele-ndurate
Că era inima grea.
Ca pămîntul și piatra
Numai cu venin în ea —
Fasciștii, minca-i-ar cioara,
Ai, cum ne-au pîrjolit țara!
Fasciștii, minca-i-ar tîna
Ai, cum ne-au furat lumina!
Plumbii coseau cît coseau,
Granatele-n ei oftau.
Da' soldații ce făceau?!
Cînd puneau ura pe țevă,
Prefăceau fasciștii-n pleavă
Că glonte mai iute nu-i
Ca para sufletului —
Ardea soarele de-August
Și noi pe fasciști i-am dus
Peste munți peste cîmpie
Urmă să nu le mai fie!

Auzit în comuna Buteasa,
regiunea Maramureș,
de ION SOCOL.

Cine conducea
în țară

Foale verde bob negară,
Cine conducea în țară?
Vodă c-o ceată de hoți,
Ne-ducea jale la tot,
Pîlc de hoji și de mișel
Făceau totul cum vreau ei,
Ne dădeau piine și sare
După grații la-nchisoare.

Dar partidul ne-a scăpat
Și de jug ne-a dezlegat,
Foică de-avramăasă
Ne-a făcut viața frumoasă
Și-astăzi țara noastră dragă
E vestită-n lumea-ntrăgă!
Hal, tovarăși, să luptăm
Bacea să ne-o apărăm,
Pace-n lume de va fi
Fericii vom construi.

Auzit de la muncitorul P.
Pușcașu din Medgidia, de
MARIN PORUMBESCU.

